

## TER NAGEDACHTENIS.

Een vriend van kinderen is heengegaan! De arbeid der Zondagsschool heeft één harer ijverigste voorstanders verloren. De heer C. H. Voorhoeve is niet meer!

Ach, toen we Zondag de treurmare van het overlijden van onzen voormaligen geliefden meester, van onzen lateren mede-onderwijzer, aan de kinderen hoorden mededeelen, hoe hadden wij moeite ons goed te houden. Was het wonder, dat vele kinderen schreiden, en enkele meisjes hevig snikten, waar zelfs een ouden broeder, die zoo vele jaren met den gestorvene samenwerkte, de tranen over de wangen liepen? . . . .

Ongeveer vijf en twintig jaren geleden, toen de heer C. H. Voorhoeve zich hier metterwoon in den Haag gevestigd had, dacht hij er aan, of hij niet tot heil der kinderen in onze groote stad zou kunnen werkzaam zijn. Na rijp overleg huurde hij in Scheveningen een leegstaand benedenhuis en maakte in de buurt bekend, dat hij kinderen het Evangelie wenschte te verkondigen. Vele ouders vertrouwden hunne kinderen aan den jongen man toe, en weldra was het aantal over de honderd gestegen, zoodat naar een andere lokaliteit moest worden omgezien. En spoedig was deze gevonden. De stadsschool werd gewillig afgestaan en de arbeid, zoo klein aangevangen, breidde zich voorspoedig uit. Doch ook hier zou niet alles zonschijn blijven. Donkere wolken kwamen opzetten. Er werden booze dingen gezegd over de nieuwe zondagsschool, en op een aanklacht van een invloedrijk man op kerkelijk gebied werd het verder gebruik der school verboden. Wat zou onze jeugdige meester nu beginnen? De Heer had hem deze kinderen toevertrouwd. Moest hij ze nu den eerstvolgenden zondag op straat afwijzen? Maar het vertrouwen, dat op hem gericht was, werd niet beschaamd. Een eerwaardig, ernstig gestemd timmerman bood zijn schuur aan, om voortaan de kinderen te ontvangen.

't Was wel geen fraai schoollokaal; de eerste Zondagen zaten de kinderen op planken, die over haringtonnetjes gelegd waren; maar de Heer had ruimte gemaakt — wie zou er dus Hem niet voor danken? Spoedig kwamen er flinke banken, en de zondagsschool wies zóó in de gunst ook der menschen, dat weldra bij de vierhonderd kinderen om onderwijs verzochten. Natuurlijk werd onze broeder in dit werk nu door anderen bijgestaan. En de timmerman, die zijn schuur voor den Heer opende, kwam geregeld met zijn vrouw luisteren naar de prediking van het Evangelie aan de kinderen. Toen dit zoo eenige maanden was voortgegaan, bemoeiden zich anderen met deze zaak, daar zij toch zagen, dat het een werk Gods was, 't welk tegengewerkt was geworden. En door hunne bemoeiingen werd opnieuw de stadsschool beschikbaar gesteld. Zoo zorgde de Heer, dat dit schoone werk niet verloren ging. En thans bezoeken nog altijd geregeld vijf honderd kinderen deze Zondagsschool.

Met hoeveel ijver en toewijding heeft de heer Voorhoeve al die jaren aan de Zondagsschool gewerkt. Hoe was hij er de ziel van. Ook toen later in den Haag een Zondagsschool werd begonnen, en deze zich door verplaatsing in een volkrijke buurt zóó uitbreidde, dat thans over de vijfhonderd kinderen geregeld onderwijs genieten. Ja, hij wist, dat de Heer hem dit werk had toevertrouwd, en daarom gevoelde hij zich thuis, waar hij maar onder kinderen was. Op de christelijke dagsschool kenden ze den „meester” wel, die eens in het jaar hen zoo boeiend wist te vertellen. En kleinen en grooten der Zondagsschool hadden hem lief.

Thans is onze broeder in de rust. Wij misgunnen hem die niet. O, 't is zalig bij Jezus te zijn! De dooden, die in den Heere sterven, rusten van hunnen arbeid, en hunne werken volgen hen. Maar wij missen hem; wij zijn bedroefd over zijn heengaan, een heengaan zoo onverwacht, zoo vroegtijdig. En daarom was het ons een behoefte der ziel een woord aan zijne nagedachtenis te wijden, niet om den overledene te verheerlijken, maar om tot eer van God aan te toonen, hoe deze broeder in de hand des Heeren een getrouw arbeider onder de kleinen mocht wezen. Zij het ons, die achterblijven, en die op eenigerlei wijze arbeiden onder de kinderen, een aansporing om zijn voorbeeld te volgen!

## NA TWEE JAREN. \*)

Blijf morgen hier!

Dan is 't twee jaar geleden,  
Dat we u voor 't laatst hier zagen binnentreden.  
Kom, blijf nog slechts tot morgen hier!

Of ik 't nog weet!

Hier, aan deez' disch gezeten,  
Mocht ik een wijl de scheidenssmart vergeten.  
Zeg, vraagt gij of ik 't ook nog weet?

Wij dankten God

Te zaam voor Zijnen zegen,  
En vraagden licht voor ieder op Zijn wegen  
En bij zijn arbeid onzen God.

Timothëus

Ging ons den feestdich spreiden  
Eer wij voor heel het leven zouden scheiden,  
Maar nimmer van Timothëus.

In blik en woord,

Den warmen druk dier handen,  
Meest bij 't „vaarwel” voelde ik de vriendschapsbanden,  
En zeg'nen deed mij ieders woord.

Neen, laat mij gaan!

God wou het anders leiden,  
Een wederzien vol vragen ons bereiden;  
Neen, laat mij liever heden gaan!

Een vreemdeling

Door d' oorlog voortgedreven  
Van huis en kind — wat is mij nog het leven  
Dan 't zwerven van den vreemdeling!

In zorg ook gij —

Nog hoor 'k uws Vaders zegen!  
Hij, macht'loos thans op 't krankbed neêrgeleg, —  
Wij, één in zorgen, ik en gij!

Neen, laat ons gaan

Met onze zorg en smarten  
Tot onzen God, den Kenner onzer harten,  
Om licht voor hart en levensbaan.

Neen, hier geen rust

Voor u, voor mij, voor Vader!  
Maar goeden moed, de vreemdeling komt al nader  
Aan 't land van vrede en 't strand der rust.

Nog is het dag

En de arbeid laat niet wachten.  
Straks komt de nacht: gespannen dan de krachten  
De erin'ring wachte een beter dag:

Dan: voor de smart,

Des vreemd'lings zorge en kruizen,  
En bij het puin van onze kaartenhuizen,  
Dankt, God des aanzien, U ons hart!

P. J. K.

\*) Voor het *Vreemdelingenboek* van den Uitgever maakte de heer Kloppers bovenstaand vers, ongevraagd en onverwacht, maar daarom juist te meer gewaardeerd. Ter verklaring, vooral voor onze vele nieuwe abonneés, deelen wij mede, dat het Zondag 31 Maart juist twee jaren geleden was, dat ten huize van onzen Hoofdredacteur een feestmaal gegeven werd ter gelegenheid van het afscheid van den heer K. bij zijn vertrek naar Afrika. Een geestig artikel over dit samenzijn van de medewerkers van ons blad, verscheen in nummer 30 van den 4den Jaargang. En die feestavond is den heer Kloppers nog vaak in herinnering gekomen, op zijn reis zoowel als bij zijn verblijf in het zuiden. Geen wonder dan ook, dat, toen onze geachte medewerker 30 Maart j.l. den Uitgever bezocht, en in dezelfde kamer in het huis van den Hoofdredacteur — die echter door zijne ernstige ziekte niet tegenwoordig kon zijn — aan den huiselijken maaltijd deelnam, die dag van het aandoenlijk afscheid weer ter sprake kwam. „Blijf morgen hier!” zoo werd er eenparig gevraagd, want dan zouden er juist twee jaren gelegen zijn tusschen afscheid en wederzien. En deze omstandigheid greep den heer K. aan, vermenigvuldigde bij hem de gedachten, en . . . . bovenstaand vers is er de vrucht van.